

André Rotteveel is een man met een plan. Zijn doel: het solozeilen onder de knie krijgen. “Daarvoor moest ik wel mijn angst en onzekerheid overwinnen.” Hij besluit in een maand solo naar de exotische Scilly-eilanden te zeilen, als ultieme beloning voor het slechten van zijn grenzen.

Tekst en foto's ANDRÉ ROTTEVEEL

WADDEN VAN STEEN

VISIT ISLES OF SCILLY - ROB LEA

A zuurbloauwe baaien met witte zandstranden, dat is wat Google je voorschotelt als je zoekt op de Scilly-eilanden. Maar op de dag dat ik de eilanden nader, staan ze laag en grijs op de einder. Het lijkt wel ons eigen Waddengebied, maar dan met rotsen in plaats van zandbanken. De digitale kaart schreeuwt fel-rode waarschuwingen voor al dat onderwatergevaar. De eenvoudigste benadering – vanuit het zuiden naar Porth Cressa op St. Mary's – geeft de minste risico's. Desalniettemin ben ik superalert. Om mijn angst te bezweren heb ik deze aanloop in gedachten al heel wat keren doorgenomen. Mijn blik wisselt onophoudelijk van de kaart naar de werkelijkheid en terug. Regelmatig zoom ik in en uit op de kaart om geen gevaren te missen door een verkeerd schaalniveau. Als ik de Gilstonerots op voldoende afstand voorbij ben, komt de rust. En met die rust komt het besef dat ik mijn eerste soloreis achter de rug heb: van Woudsend naar de Scilly-eilanden.

Dwars door de storm

Voorzichtig denk ik terug aan de tocht over Het Kanaal en langs de zuidkust. Die was voor het grootste deel fantastisch. De tegenslag die ik had, naast het ontbreken van oostenwind, was vooral technisch van aard. Mijn Fellowship 33 is oud en er moet nogal eens iets kleins gerepareerd worden. En er was die ene middag met noordwest 8. Dat stormachtige avontuur was compleet mijn eigen schuld: ik had verzuimd de *shipping forecast* te checken.

De apps beloofden twee dagen gunstige wind. Die wind wilde ik benutten om in twee etmalen een flinke ruk naar het westen te maken. Aan het eind van de ochtend begon de kustwacht te waarschuwen voor *NE, Gale 8-9* (Engelsen waarschuwen pas vanaf 8 beaufort). Die berichten hoorde ik wel, maar ik wilde ze eigenlijk niet geloven. Zuidoostelijk van Portland Bill betrok de lucht plots snel en maakte een angstige onzekerheid zich van mij meester. Wat te doen? Portland of Weymouth was de dichtstbijzijnde vluchthaven, maar dat was wel hogewal en betekende dus opkruisen. Al snel was de storm een feit. De zee bouwde snel op en de stuurautomaat kon niet overweg met de vlagerige wind en stuurde de boot steeds onbedoeld overstag. Dus stuurde ik zelf – met regelmatig een puts water in mijn nek was ik al snel doorweekt.

Wijze les

Vechtend tegen wind en golven, vluchtend naar een veilige haven – het bleek een onnodige strijd. Halverwege ebde de

angst langzaam weg en kwam het verstand. Ik verlegde mijn koers en koos met halve wind de open ruimte. De autopilot kon het weer aan en er was droge kleding en warme koffie. Natuurlijk heb ik deze wijze les eerder ook wel in zeilavonturen gelezen. Maar kennelijk moet je het eerst zelf ervaren om het ten volle te begrijpen. Een schitterende, snelle nacht naar Dartmouth beloonde mijn opgedane inzicht. Met de storm achter de rug zeil ik dan verder via Plymouth, Polruan en langs de Helfordrivier. Deze route loopt parallel aan het South West Coast Path, een route die garant staat voor schitterende wandelingen. (Tip: met de Publicfootpath-app maak je er mooie rondwandelingen van.) Ook Devon en Cornwall blijven fenomenaal: ruig en lieflijk tegelijk. Maar mijn vizier blijft gericht op het bereiken van mijn eindbestemming: de Scilly-eilanden.

Bestemming bereikt

Eigenlijk had ik verwacht de eilanden al van ver te zien liggen, maar dat valt tegen. De vaak harde zeewind op de lage eilanden zorgt ervoor dat ze pas laat in zicht komen. Ze blijven laag aan de horizon, net als onze eigen Waddeneilanden. Tijdens de voorbereiding had ik mijzelf ingesteld op de baai voor Hugh Town als overzichtelijk startpunt. Maar die baai ligt vol met lokale boten en er zijn maar weinig moorings voor gasten. Dit betekent dus vrijwel altijd: buitengaats ankeren. Porth Cressa is weliswaar krap, maar biedt bescherming bij alle winden behalve pal zuid. (Bij stevige zuidenwind zijn The Cove op St. Agnes of de haven van New Grimsby prima alternatieven als aanloophaven.) Ik liep aan met noordwestenwind en koos dus als vanzelf voor Porth Cressa.

De ankerplaats van Porth Cressa.

Skik, een Fellowship 33, aan een mooring in Falmouth.

Zin om even aan boord te kijken? Youtube.com/@skikopreis

Porth Cressa

De ankerbaai bij Porth Cressa is vol. Bij toeval vind ik nog een plekje naast *Waveguide* van Addy en Astrid, die ik in Falmouth heb leren kennen. Met de bijboot naar het strand roeien is als een tochtje over een zoutwateraquarium. Dwars door het heldere water zie ik overal krabben en vissen tussen veelkleurig wier. De Scilly-eilanden bieden tal van dit soort baaien. Hier en daar liggen moorings, maar de ankergrond is doorgaans prima. De donkere plekken zijn velden kelpwier; zorg dus dat je de lichte plekken opzoekt. Voor de lengte van de ankerketting is een simpele vuistregel: ga ervan uit dat het altijd te weinig is. *Just throw out everything* was het lokale advies. Dat je zo'n advies beter niet in de wind slaat, ervoer ik *the hard way* toen ik toch te zuinig was geweest; in de drukte van de baai vreesde ik een te grote draaicirkel. Wandelend op het eiland zag ik dat het anker aan het krabben was. In blinde paniek rende en roeide ik terug. Maar het was al opgemerkt. Buurman Addy was op het dek, had het anker binnengehaald en een vriendelijke Engelsman sleepte mijn *Skik* met de rubberboot terug naar zijn plekje. De schade bleef beperkt tot een deuk in mijn ego en een goedmakertje (sixpack bier en een pak Hollandse stroopwafels). Astrid had koffie om bij te komen – ik snap nu waarom het een bakkie troost heet. Ik leer blijkbaar het best door fouten te maken.

▲ Ankeren in Porth Seal.
► Ankerplaats van Old Grimsby.

Wandel!

De Scilly's bieden prachtige wandelingen, met om iedere hoek weer verrassingen. De gelaagde rotsblokken lijken door reuzen in het rond gestrooid, het azuurblauwe water is nooit ver weg. Bomen en bossen ontbreken, de lage struiken vertellen je dat de harde zoute winden vrij spel hebben, maar overal zijn bloemen. Van de kleine geel-oranje moerasrolklaver tot de uitbundig bloeiende Agapanthus. Tuinmuren zijn uitbundig bekleed met vrolijk bloeiende vetplanten. Tel daarbij op de alomtegenwoordigheid van *cream tea* en scones, en je droombestemming is compleet. (Let wel op hoe je de scones eet: *the Cornish way* is eerst jam, dan *clotted cream*. Ben je in Devon, dan doe je het precies andersom. *The devil is in the details*.)

Bryher en Tresco

Bryher spant de kroon wat betreft rotsformaties. Dit is een prachtplek om te ankeren. Andere optie: pak een mooring bij New Grimsby Sound tussen Tresco en Bryher. Vanaf St. Mary's kun je bij hoogwater binnendoor, maar ik ga liever buitenom: het is prachtig zeilen om de eilanden heen. De ingang van de Sound blijft lang verscholen doordat je schuin aanvaart. Het is hier enorm diep: ter hoogte van Shipman Head geeft mijn dieptemeter, vlak naast de steile rotsen, maar liefst 35 meter aan! Je vaart hier door de geschiedenis. Hoog op de rotsen van Bryher, bij Hangman's Point, staat een heuse galg met een bungelend koord eraan. Op de oever van Tresco staat een kasteeltoren en een ruïne. Ook is er een prachtige tropische tuin, Abbey Garden. De toegang is prijzig maar alleszins de moeite waard, zeker vanwege de indrukwekkende verzameling boegbeelden van schepen die hier ooit op de rotsen liepen.

St. Martin's en Penzance

Het weer blijft goed en ik zeil wederom buitenlangs, naar St. Martin's. In de Tean Sound bij Porth Seal is het prima ankeren in een kleine baai met een prachtig strandje. Ook op het dunbevolkte St. Martin's is het mooi wandelen met spectaculaire uitzichten.

Na een week vakantie vieren haal ik mijn anker weer op en zeil ik naar Penzance, waar mijn vrouw Joke arriveert voor de tweede helft van de reis. Tip: dit westelijke puntje van het schiereiland is een ideale schuilplek als het weer op de Scilly's ankeren onveilig maakt. De havendeuren openen twee uur voor hoogwater, lees ik in de pilot. Er zijn enkele wachtboeien voor de ingang. Tot mijn verbazing opent de deur ook bij hoogwater om 2.00 uur 's nachts. Ik ben de enige die naar binnenvaart; er is geen verkeer zeewaarts. Ik word ontvangen door twee uiterst vriendelijke havenmeesters die me begeleiden naar de beste plek van deze gehele solotrip: langszij *Maybe*, het tallship waarop Conny van Rietschoten zijn jeugd doorbracht. Die vriendelijkheid had ik al geproefd in de aanloop hiernaartoe: omdat ik langs de zuidkust regelmatig vermanend was toegesproken door nuffige receptionistes dat ik niet had gereserveerd, besloot ik mij voor Penzance keurig te gedragen en een plekje te bespreken. Ik had hier immers afgesproken met Joke. De havenmeester mailde per omme-gaande terug dat hij er niet over piekerde om me te laten reserveren: hij had in zijn hele leven nog nooit een jacht weggestuurd. Het ergste wat kon gebeuren, was dat ik langszij een vissersboot moest liggen. Gelukkig zijn er nog echte havenmeesters!

Samen beleven Joke en ik nog een prachtige week op de Scilly-eilanden. Met gepaste trots laat ik haar de ontdekte baaien zien, zeilen we langs St. Mary's, bezoeken we Tresco aan de noordoostzijde en ankeren we bij de haven van Old Grimsby. Als het mooie weer verdwijnt en de Scilly-eilanden zich weer hullen in het grijze licht, laten we de wadden van steen achter ons en wenden we de steven weer naar het oosten, om op ons gemak af te zakken naar Het Kanaal, op weg naar huis. Deze manier van reizen bevalt ons beiden goed – solo en samen. Zeker voor herhaling vatbaar dus, naar de Scilly-eilanden – die zitten voor altijd in ons hart – of naar andere uitdagende droombestemmingen. [📌](#)

Heb je ook een mooie reis gemaakt die je graag zou willen delen met medezeilers? Zet je verhaal op papier in 1500 woorden en mail naar info@zeilen.nl. Zo inspireren we elkaar.

10 VAKANTIETIPS VOOR DE SCILLY-EILANDEN

1. Verken (op de kaart of in het echt) de havens van Penzance en Newlyn om snel te kunnen schuilen als het weer verslechtert. De Scilly-eilanden bieden weinig beschutting en de rotsen zijn hard.
2. Kies bij aanloop vanuit het oosten en bij stevige zuidenwind voor New Grimsby of St. Agnes. Bij alle overige winden is Porth Cressa ideaal.
3. Zorg dat je een lange ankerketting hebt en gebruik die royaal, al dan niet in combinatie met een ankergewicht.
4. Het water is glashelder; zoek bij het ankeren naar zand en vermijd het kelpwier.
5. Een bijboot is noodzaak. Bij de stranden waar badgasten zijn, is vaak een informeel bepaald stukje waar de bijbootjes op het strand liggen. Wellicht overbodig: trek je boot tot boven de vloedlijn op het strand.
6. Als Nederlanders vonden wij het spannend het bijbootje zomaar los op het strand achter te laten. Maar doe jezelf niet tekort in het beleven van de eilanden. We hebben niets gehoord over diefstal.
7. Zorg voor voorraden. Er zijn weinig winkels en boodschappen zijn prijzig.
8. Voor zwemmen of snorkelen is een neopropenpak aan te raden. Het (oceaan)water is nogal fris.
9. De eilanden staan garant voor urenlange wandelingen met fantastische uitzichten. Je kunt deze naar behoeven eenvoudig inkorten.
10. De lokale bevolking is erg vriendelijk en gastvrij. Er is geen massatoerisme.

◀ Boegbeelden-verzameling in Abbey Garden.

▼ Het jolletje heet *Lolletje* want de boot heet *Skik*.

